

שבעת ימים פרק ראשון יומא

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

ל

א מיי פ"א מהלכות
עבודת יוה"כ הבה ג:
יא ב מיי (פ"א מהלכות
מזבח ומזבח ה' ת) פ"ה
מהל' שגגות הל"ו:
ג (נד אפ"ס בשו"ע פ"ב
דף תל"ג):

תום' ישנים (המשך)

כח ג"ש פסוק מן זכני
ההוא מעשה ממנו ועשות
להם אכזבתי ורקס פון כמי
שם, ולכן לא היה מכללם.
אבל למאן דלמר שהאנטיס
זכני היה, תימה מנה ליה.
מ"ד פ"ה ה"ב, דלא רב
מ"ד ה"בין ג"ש רבינו
שלמה מצינו למה פירש,
יך לצינו אחר ממד של
בין העבדים וישמח ממנו
ויבול שזה אחת קודם
ויחם בלשבו, דלא רב
נמי אהרן לן במחנה ליה
עשה אחת שהיה המצק
מפורק כמו שפירש, וכן
משמע בירושלמי (פ"א
ה"א) דקאמר דל"ג רב
דבן מבחי הרי יומא, דאי
מדרב יומא היה אמיא
שיבול לאש שעה אחת
ולשם רבינו, אבל בקוטר
פירש מצינו למה פירש,
לא היה קדושה שאין
שיבה בעורה אלא למלא
זמן, כי שבעל קרי משתלם
חוק לשמי ממנו. אלא
מפרש רבינו חוקן מצינו
למה מצינו (פ"ה פ"ה)
למקום שבעל קרי מותר
ליכנס, ואפי"ו דמלואים
מתי (ויקרא מ, לה) ופמ
אהל מועד משבו, ומקאמר
פ"ה ע"כ מזה ליה
היה וא"כ פירש מאשמו,
וי"ל דתאמי אהרן שהיה
ברוך לקבל האת לויים כל
שבעת ימי המלואים, ואפי"ו
דמתמי נמי חקן (הלן ד, א)
אם שהיה עובד כל שבעת
הימים מ"מ פון זה כי
אם מדרבנן, וא"כ ומאי
קאמר מצינו למה פירש,
והלל יס לן להיות תדיר
במחנה ליה כמו אהרן ובניו
שהיו יושבין ממד פסח
אכל מעד אהי הלא דתאמי
בצריחת דמלואים המצק
כל שבעת ימי המלואים
היה משה מעמד המצק
וימפרקו היו פירוש היה
מפרקו ומעמידו מיד, אבל
אם נפרש מעמידו עבד
וימפרקו צבוק ויוחס וילה
דמתי בקרא לאו זוקא
ליה, וחס כן היו יושבין
למפרקו במחנה ישראל
מנו שבעה קדושת המצק
סביה מפורק דלמתי
תענית (תל"ג, כן) הוגלו
הפרוכה היו ומוטושים
נכמיים שס, ופירוש ראשון
נטון, אב"י בהר אחר
מוצאי כ"ה, למוטו נקטיה,
דלפניו ביה אחר מודו ליה,
דיה אף על לא הו מודו
היה חיי למניקט מנאל
על שנו אע על שנה אומי.
אז נמי חיישין לספק נדה,

אמר לך אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו בו' ואת היכי
דייק מדכתיב אוחו הכתיב נמי אותם ומאותם יומא שהאבנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקו ולא כמר דייקו וי"ל סברא הוא לאוקמא
קרא דואת האבנטו תעשה שם משור וגו' צבאן גדול דווקא כיון
דשאר צבדיו היו נמי דללאים אפוד

(ט) (ומעיל) אבל הדייק דכל שאר צבדי
דצוך יומא נמי אבנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר צבדי דצוך
היה נמי אבנטו דצוך וה"ר מנחם
מיואלי ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דווקא רוקס דכתיב צואתה תזיה
ש ואת האבנטו תעשה מעשה רוקס
וצבאן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כתנות ועשית להם
אבנטים ומגבשות אס כן קמא דכהן
גדול ובפרשת פקודי כתיב בשעת
עשייה ואת האבנטו שם משור תכלת
וארומגן ותולעת שני מעשה רוקס
ילפינן בגזירה שזה דלכמו דלותר רוקס
כלאיש הוה כן וצבאן תעשה מעשה
רוקס שכתיב צב"ג כלאיש הוה אבל
צבאנטו של כהן הדיוט לא כתב רוקס
ולמאן דלמר דמרייהו של כלאיש
משוה לכן מדכתיב אותם:

מבירתו אמה פירש. פי' רש"י
תכל אשתו עמו שם
שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא
היתה קדושה * שאין ישיבה בעורה
כ"ש שכיבה וקסיה לן דנהי דלא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הצית היתה דלמר' צפק פרט טהות
(ובחס דף קט"ו): דכל הר הצית ממנה
ליה הוא ובעל קרי אינו ראוי ליכנס
במחנה ליה דלמר צפקים פרק אלו
דברים (ע"ז א) וכל זכ לרבות בעל
קרי ראוי לי' לפרש מצינו למה פירש
הוא לן למימר שיפרישוהו למחילה
אחת צהר הצית דלמר' פרק כ"ז זולין
(שם דף פ"ו) דמחילות לא נקדשו:

ספיא
טומאתן בהדיא כתיב בהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו וכו'. כלומר
לעולם קרא לדווחא דווקא צבת אחת ובעשייה דפליגינהו ללמדנו
כל שאין האבנטים שוין שנאמר במעשה האבנטו של כהן גדול
(שמות נט) ואת האבנטו של משור תכלת ואת ארומגן של שוה של
כלאיש דשם פירש ותכלת עמרה
ואבנטו הצניע של כהן הגדול עמרה
היו ואשמועינן הכא דאבנטו של כהן
גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט
שזה של כלאיש וזה של צוך: וזהו
אבנטו. כלומר שניהם של כלאיש:
צבת אהם מי משכחת לה. שיהא
משע לנדו חוגר חמשה בני אדם
כאחת: לא לריכא דאקדיס. לא
צבת אחת אלא קאמר אלה זה אחר
זה אבל צבאן אחר היו ולא הפסיק
בגד אחר צנתיים הלצים לאהרן כל
אחרן וכו' ויקרב משה את בני
אהרן וכו' אותם אבנטו
כלי: (ד) שם ד"ה קמאן
כו' ודאי נמא על שיה
לאחר זמן כלו שהדיוט
בריקתה וכו' ומצאת דם
היה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אבנטו אהרן וכו' וכו'
אמר לך: (ב) שם יומא
ארום באבנטו כלי:
(ג) רש"י ד"ה לא צריכא
וכו'. ויקרב משה את בני
אהרן וכו' אותם אבנטו
כלי: (ד) שם ד"ה קמאן
כו' ודאי נמא על שיה
לאחר זמן כלו שהדיוט
בריקתה וכו' ומצאת דם
היה:

גליון הש"ס

תום' ד"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעורה. עין
לקמן דף ח ע"ב תום' ד"ה
דלא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

ברש"י ד"ה אלא כחבר
אמר וכו' ואח"כ נכתב
את בעולה י"ב ר"ל משום
מגע וכדליתא ביה דף
ט"ו ע"א:

מוסף רש"י

אבנטו של כהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאיש דמכתיב (שמות נט)
ואת האבנטו שם משור
ומלת, לא זהו אבנטו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן (לקמן
יב) אז: אבנטו של כהן
גדול ציוס הכפורים שהוא
של כהן, לא זהו אבנטו של
כהן הדיוט, אלא הדיוט של
השנה של כלאיש (לקמן טז)
וחזיק (קמ"ח). זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כל ימות
השנה, אלא כלאיש צבדי
כהן הדיוט (שם ושם)

תום' ישנים

(אבנטו של כהן גדול אבנטו ב"י אבנטו
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דיוו מכללא.)
ואזי גרסינן זהו אבנטו קאי
לאבנטו דיוה"כ וא"כ מה
ראינו תלמן אבנטו כ"י משל
הדיוט. ואומר רבינו יוסף
דבנו משל' אפוד ומשל
שהיו מכללים, מוסבא יס
לנו לומר כוון כי אבנט
דכלאיש, דכתיב כהן אבנט
לנו, כטן שם משור תכלת
וארומגן. חדש שהיו צבדי
לכן שלו דיוה"כ שהיו של
גם האבנט היה כן,
וא"כ הדיוט שלה היו צבדי
מכללאים הם אבנטו לא
ורבינו חוקן שבע ש"י
וארומגן מעשה רקס, וצוואה מתיב [שם מן] ושבטת המנתה כל ועשיית מנפתה של ואבנט מעשה רקס, וילין
רקס רקס מג"ש דשערי צבאליים. וזה הפסוק מבואר אכל בגדי כהוונ דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. וצוואה

אבל ודאי נדה כהן על שנו על של מה אומים לא חיישין ולא היינו מפרשין אותו בשביל ק"י
ב"ה צבאן היאך עביר עבודה. והא דתמן [לקמן ד, א] כל שבעת הימים וזוק את הדם, היינו אם הוא טעור
ציוס הראשון, אבל אם שיש ממנו בליטה שלפניו וקרין להעביר משמו. בע"י קרי בפועל שרין. בפסחים פ"ו אלו דברים
(שם, כן פ"ה פ"ה).